

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שלישי כ"א אדר א' תשפ"ב | דף היומי בבלי: חגיגה יג | דף הכולל: מגילה ח.
דף היומי בהלכה: מסעיף ג' עד אמצע סעיף ה' "ודוקא ביחיד".
מוסר: חפץ חיים - 'ונראה פשוט' עד הקדמה 'ואחשבה לדעת'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער עבודת האלוקים פרק ה' 'ויאמר לנפש' עד 'אמר השכל הענינים שהם טובים'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

המילים הבודדות שחוללו מהפכה בלבו של העסקן האמריקאי ר' שלום נטל את המיקרופון ואמר: "כולם מתבקשים לחזור אחרי מילה במילה..." | כשהניועם אלימלך הגיע לראש הישיבה בחלום: לקט עובדות נפלאות לרגל יומא דהילולא כ"א באדר | 2343

סיום דף היומי בהלכה

**"בתוך הפעילות שאנחנו עושים שם נתקלת
בבחור יהודי שהיה מאוד 'אנטי'. הוא כל הזמן
אתגר אותי בשאלות תוקפניות וקנטרניות. ניסיתי
לחשוב מה אפשר לעשות עם הבחור הזה..."**

הרב אהרן מוטו, נציג 'דרשו' באודסה בסיפור מדהים אודות המהפכה
שחולל לימוד 'הדף היומי בהלכה' בנפשו של צעיר יהודי מאוקראינה

הזהות היהודית שלהם, לשמוע על יהדות וכדו'. עבורם יש פעילות
שהיא לא פעילות דתית מוצהרת, אבל היא כן נוגעת בעניינים
יהודים ושם אני מוסר שיעור ב'דף היומי בהלכה' לאנשים
מקומיים, שחלקם הגדול אינו שומר מצוות למרבה הצער.
"בתוך הפעילות שאנחנו עושים שם, נתקלתי בבחור יהודי
שהיה מאוד 'אנטי יהדות'. הוא כל הזמן אתגר אותי בשאלות, גם
את הפעילים האחרים. הוא סיפר לי פעם שכשהוא למד בבית
הספר היהודי, השפיעו שם על כל הכיתה שיעשו ברית מילה, מי
שהורים לא מלו אותו ביום השמיני לאחר שנולד.
"הפעילות הזאת מתבצעת בעיקר עם נערים בגיל הבר מצווה,
כשהם כבר מחויבים במצווה ומסוגלים להחליט בעצמם ולשכנע
אות ההורים שירשו למול אותם.
"סיפר לי אותו נער שהוא היה האחרון בכיתה שהסכים
להיכנס בבריתו של אברהם אבינו. זאת אומרת, הוא הסכים אבל
רק אחרי שכולם כבר הסכימו לפניו.

אליעזר (לייזר) רוט

אתמול הבאנו ב'הפותח' שיחה עם נציג 'דרשו' באודסה,
הרב אהרן מוטו, שסיפר אודות האווירה השוררת בעיר אודסה
ובאוקראינה בכלל, לנוכח המתיחות הגבוהה שהתפתחה לאורך
הגבולות של אוקראינה עם רוסיה ובלארוס.
באותה שיחה שמענו מפיו של הרב מוטו סיפור מדהים
אודות כוחו העצום של לימוד 'הדף היומי בהלכה'.
"אני מוסר מדי יום שני שיעורים ב'דף היומי בהלכה'" מספר
הרב מוטו. "שיעור אחד נמסר בבית הכנסת, ובו משתתפים
ציבור שומרי תורה ומצוות, מתפללי הקבועים של בית הכנסת.
"בנוסף, יש שיעור שאני מוסר בבניין של הקהילה, שאינו
משמש כמבנה דת, זה לא בית כנסת ולא ישיבה, אלא מעין מקום
מפגש ליהודים, סוג של מתנ"ס או אולם כינוסים כזה.
"הרעיון הוא לייצר מעטפת שמתאימה גם ליהודים שאינם
שומרי תורה ומצוות למרבה הצער, אבל כן חשוב להם לשמר את

רצון הבורא על ידי קיומה של ההלכה.
 "הוא שאל הרבה שאלות, ואני השבתי לו, אבל בתוך זמן קצר
 ראיתי שהוא פשוט משתנה. מסתבר שלימוד ההלכה הצליח
 במקום שלא הצליחו מאות שיחות שקיימו איתו פעילים שונים
 לאורך השנים. הוא פשוט למד הלכה למעשה, ראה את ההיגיון
 שיש בדברים, וזה מה שתפס אותו.
 "אחרי שנה וחצי הוא אמר שהוא עוזב את האוניברסיטה ורוצה
 ללמוד בישיבה. הוא נסע לארץ, נכנס לישיבה ולמד בהתמדה
 גדולה. מאז הוא הספיק להתחתן וכיום הוא אברך כולל, יש לו כבר
 כמה ילדים בלי עין הרע, והוא שוקד על התורה ועל העבודה, וכל
 זה בזכות לימוד 'הדף היומי בהלכה', ואם גדול כוחה של ההלכה
 לקרב רחוקים, על אחת כמה וכמה שהיא יכולה לקרב קרובים!".

"זאת היתה הגישה שלו לכל דבר, מי אומר שצריך, מי אומר
 שחייבים. לא רק 'אין לי כח, עזוב אותי', אלא תוקף ודורש
 תשובות ללא הרף.
 "חשבתי קצת מה אפשר לעשות עם הבחור הזה, ואז החלטתי
 לרתום אותו לשיעור 'הדף היומי בהלכה'.
 "אמרתי לו תשמע, יש כאן שיעור כל יום, בוא תשמע פעם
 פעמיים תשתתף, תשאל את כל השאלות שאתה רוצה לשאול
 ושקשורות לנושא השיעור ואחר כך נמשיך הלאה... הוא אכן
 הגיע, השתתף בשיעור אחד ומאז לא הפסיק.
 "אני תמיד משתדל בשיעורים לא לומר את ההלכה בצורה
 יבשה. אני מרחיב בעניין, מסביר את שורש המצווה, את ההיגיון
 שיש בהלכה, למה זה נפסק כך להלכה ואיך אנחנו מקיימים את

עכשיו בקו השיעורים של דרשו
077-2222-666
 שלוחה 1/2

מתומצת ממוקד וברור

מהזור חדש

התהלה חדשה

שיעור חדש בעברית

סיום דף היומי בהלכה

**כשהיו בחירות ל'סיים' של פולין, אמר החפץ
 חיים שגם שומרי התורה יעשו מפלגה. אמרו לו
 סובביו: רב'ה, הרי אין לנו מספיק אנשים אפילו
 ל'ציר' אחד, אז בשביל מה כל העבודה המייגעת?**

משאו המרומום של המשגיח הגה"צ רבי דן סגל שליט"א בכנס 'דרשו'

אמר שגם השומרי תורה ומצוות יעשו מפלגה. אמרו לו סובביו:
 רב'ה, הרי אין לנו מספיק אנשים אפילו ל'ציר' אחד, אז בשביל מה
 לעשות את כל העבודה המייגעת? ענה הח"ח: אני מתכוון לציר?
 אני מתכוון שיראו שיש עוד עשרות אלפי יהודים שמאמינים בה'
 ובתורתו! שיהיה קידוש ה', שיראו שהקב"ה כביכול לא פשט את
 הרגל.

השבח וההודאה לה' יתברך, שאנחנו זוכים להתכנס כאן יחד,
 בדור זה שעומדים עלינו לכלותינו, מבחינה גשמית ורוחנית,
 ואלמלא הקב"ה מצילנו מידם - ח"ו. הנה לא ינום ולא יישן שומר
 ישראל.

מהלילה הזה יוצאת צעקה, שאגה. אה! להודות על נפלאותיו
 יתברך, בדור החשוך הזה, ולהתפלל, לחזק ולהתחזק. במה?
 בשמירת ההלכה. לדעת משנה ברורה על כל חלקיו. אנחנו רגילים
 ב"ה ומקבלים את זה כדבר פשוט, אבל זה הרי נורא נוראות,
 שאחרי הגלות הארוכה הזאת, שעשו כל טצדקי לא רק נגד כלל
 ישראל אלא על התורה, ואעפ"כ "המדריכנו על במות אויבינו".

אליהו הנביא, כשרצה ללעוג לעובדי הבעל שצעקו וקראו
 לבעל שיענה, שתרד אש, וכמובן שלא היתה שום תגובה, אמר
 להם תצעקו יותר חזק, אולי הוא ישן - ויתעורר. זאת אומרת,
 שהלעג הכי גדול זה להגיד שמהו עליון, אלוקי, ישן. גם
 כשמלאכי השרת טעו ביקשו לומר שירה לאדם הראשון לפני
 שחטא - מה עשה הקב"ה? הפיל עליו תרדמה, וברגע שראו
 שנרדם, ידעו שהוא לא כח אלוקי. אם כן, צריך להבין מה זה "הנה
 לא ינום ולא יישן שומר ישראל". הוא הרי לא נם וישן. ומבארים,
 שהכוונה היא שההנהגה של "שומר ישראל" היא שלא נפסקת
 אפילו לשניה, לתנומה קלה.

אני נזכר כעת, שכאשר הרב מפוניבז' זצוק"ל היה באירופה,
 כשנסע לאסוף כסף, היה צריך להזדמן לאיטליה או למדינה
 שכנה, ואמר שרוצה להיות ברומא, בשער טיטוס. שאלו אותו
 מה יש לו שמה, הרי אי אפשר לעשות כסף לישיבה בשער
 טיטוס... וחזר ואמר שרוצה להיות שם. הביאו אותו למקום, ואז

אנחנו כעת פה, בלילה גדול של אור, שמסיימים את המשנה
 ברורה, אז נדבר עליו: סיפר לי דודי הרב וייס זצ"ל, שלמד בראדין
 אצל הח"ח, שהיו שם בחירות ל'סיים', לפרלמנט של פולין, והח"ח

הוא אמר: "טיטוס, טיטוס! אתה רצית לעקור את כלל ישראל, את התורה - בוא לבני ברק ותראה מאות בחורים יושבים ולומדים את התורה הקדושה. וממך? אין זכר". אה! המדריכנו על במות אויבנו.

בפרשת פקודי כתוב, שוב ושוב, "כאשר צוה ה' את משה". על כל צעד ושעל, עוד פעם "כאשר צוה ה' את משה". כולנו הרי מבינים בפעם אחת - ואף על פי כן. זה גם שבח, הודאה על כך שכלל ישראל לא זז כלום מ"כאשר צוה". משנה ברורה, ביאור הלכה, שער הציון; זה מופת גדול של "כאשר צוה ה' את משה". בדור האחרון, הזה, אנחנו לא זזים מ"כאשר צוה". במילים אחרות, זה מה שאבא רוצה. וואס וויל דער טאטע... רצוננו לעשות רצון אבינו שבשמים. עד כדי כך, בדקדוק ודקדוקי דקדוק. כדרכה של תורה. לא בכדי "אוהב ה' את שערי ציון המצוינים בהלכה" יותר מהכל, אפילו מבתי כנסיות ובתי מדרשות. בתי מדרשות, געוואלד, אבל מה? יש את המצוינים בהלכה, את הדקדוק בהלכה, שמראה להדיא את הרצון לעשות רצונו יתברך. מה זה נחת רוח? אומר הקב"ה: "נחת רוח לפני - שאמרת ונעשה רצוני". זה הנחת רוח הכי גדול. שולחן ערוך, זה "אמרת ונעשה רצוני". געוואלד. כמה נחת רוח זה.

כשלמדו בישיבה בראדין, בחורף, והיו ברקים, רעמים וגשם, הבחורים ישבו ולמדו - כשהיה ברק או רעם אמרו ברכה - הח"ח התהלך בין השורות ושמעו אותו אומר לעצמו, ביידיש: "אה, הקב"ה מראה מה שהוא יכול". הוא נהנה לראות כבוד שמים מהברקים והרעמים. "הוא מראה מה הוא יכול". מה היתה השמחה הגדולה שלו? אה! רואים את זה. הקב"ה מראה מה שהוא יכול לעשות.

בדור האחרון הזה, אחרי הכל, ממה מתקיים כלל ישראל? מ"כאשר צוה ה' את משה". לא זזים כחוט השערה. כולנו יודעים כמה דיו נשפך וכמה קולמוסים נשברו על כל דקדוק של הלכה. הכל זה סייעתא דשמיא, מאיתו יתברך, ובזה "הוא מראה מה שהוא יכול לעשות".

א"כ בוודאי חיבה יתירה נודעת ללילה הגדול הזה, שמסיימים את המשנה ברורה, וכמובן מיד יוצאים לקראת העתיד. כמה אנחנו צריכים לשמוח בזה שהוא מראה מה שהוא יכול לעשות... התורה נשארה! אפילו חוט השערה לא נאבד. ומכאן אבן פינה לראות במשנה מרץ, בעזיה"ת, תמידים כסדרם.

אני רוצה להוסיף עוד נקודה אחת: כולנו יודעים ש"לאוקמי גירסא - סייעתא משמיא", ובפרט במה שנוגע לדקדוק ההלכה. על אדוננו דוד המלך כתוב "וה' עמו", שהלכה כמותו בכל מקום. דוד ידע את כל התורה, לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא. ומאיפה חז"ל רואים שהלכה כמותו? מ"וה' עמו". זה לא רק לציין שהוא עמו, וממילא הוא ידע לפסוק, אלא זה ה"ה' עמו", בגלל זה הוא זכה שתהיה הלכה כמותו בכל מקום. אז כדי לדעת, לכוון ולקיים, מוכרחים "ה' עמו", צריכים קרבת אלוקים, את הסייעתא דשמיא שבאה ע"י ש"ה' עמו".

ממילא, אם אנחנו כעת התכנסנו פה לחזק ולהתחזק, להודות, לשבח ולפאר, צריכים גם להתחזק שנזכה ל"וה' עמו". ומתי הוא "עמו"? אז כתוב: "ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך". אם ח"ו יש ערות דבר - "ושב מאחריך". על זה אמר הרב שטיינמן זצ"ל, שעל שום דבר אחר לא כתוב את זה. אפילו לא על ע"ז. רק על "ערות דבר".

אספר מעשה (במוצאי שבת רגילים לספר מעשיות...): שמעתי איש מפי איש מר' שרגא משה קלמנוביץ זצ"ל, ראש ישיבת מיר בארה"ב, שסיפר לו את זה אביו ר' אברהם, שהיה אדם גדול מאוד ונכח בכנס של אגו"י בוילנא, והיו שם כל החוגים, ת"ח ובעלי בתים, והתעוררה שאלה על העזרת נשים, שהיתה למעלה אבל בלי וילון. היו שטענו שצריכים וילון, ואחרים טענו שזה גבוה ו"מי מסתכל שמה". נמנו וגמרו לשאול את בעל ה'משנה ברורה', את הח"ח. ניגשו אליו, והוא ענה: מהי הצרה הכי גדולה שיכולה להיות לעם ישראל ח"ו? שהקב"ה יעזוב אותנו! אם הוא איתנו, זה בבחינת "גם כי אלך... לא אירא רע כי אתה עמדי". אבל אם "הסתרת פניך - הייתי נבהל". ואם כך, כדאי כל הידור שאפשר לעשות שלא "יראה ערות דבר".

לימד אותנו הח"ח, שלא הכוונה בפסוק שאו שהקב"ה איתנו או שלא. אלא שאם אתה עושה עוד הידור ב"לא יראה", הוא יותר קרוב, וכשאתה עושה פחות הידור - "ושב...". נורא נוראות. אז אם אנחנו רוצים "ה' עמו" לכל האברכים שיגיעים ב"ה וחוזרים וכו' - איך עושים את זה? כשרוצים שתהיה סייעתא דשמיא, צריך שלא "יראה בך". ואז "ה' עמו".

אני מנצל את ההזדמנות הזאת - תסלחו לי, אבל מה אני יכול לעשות - שנמצאים פה כלל ישראל בהמוניהם, כי יש עוד דבר מה שצריכים כעת לחזק מאוד. אלו התפילות והבקשות למשיח, לגאולה. על הפסוק בישיבה "כולנו כצאן תעינו איש לדרכו פנינו", אומר הרמב"ן הקדוש כך: "יאשים את ישראל בעבור כי הם בגלותם ישימו כל כוונתם בעסקי זמניהם, כל אחד ואחד כוונה לעצמו ביתו ועסקיו, וראוי היה להם לבכות ולהתפלל לפני ה' לילה ויום שיכפר על פשע ויחיש קץ הגאולה, כי המשיח בתשובה יבוא מיד, ואם לאו, יתאחר עד הקץ הבא עליו השבועה... כי הוא מצטער כל היום על כי 'איחרו פעמי מרכבותיו', ואנחנו אין משגיחים בכך אלא מתעסקין בעסקינו".

והיעב"ץ אומר: "אלמלא לא היה אלא עוון זה בידינו שאין מתאבלין על ירושלים כראוי, די בו להצריך גלותנו, והיא בעיני הסיבה הקרובה ביותר, הגלויה, העצומה וההחזקה לכל השמדות המופלגות, הגדולות והנוראות, המבהילות את הרעיון, אשר מצאונו בגלות בכל מקומות פיזורנו... לפי שיצא האבל הלז מליבנו, בהיותנו שוקטים בארץ לא לנו, שכחנו את ירושלים ולא עלתה על לבבנו". רואים כמה צריך לעורר בנו את הבקשות בתפילה, בשמונה עשרה, שיבוא משיח צדקנו!

בשם כל הציבור היקר שנמצא פה, אני רוצה להודות לאלה שנשאם לבם לענין הגדול הזה שנקרא דרשו, לעודד, לחזק

סייעתא דשמיא לכל העוסקים בדבר, בכל אשר תפנו - תשכילו ותצליחו, ויהי ה' עמכם להגדיל תורה ולהאדירה ולהרבות כבוד שמים, ונזכה כולנו במהרה בימינו שיתבטלו מעלינו כל הגזירות הרוחניות והגשמיות, ובעז"ה נזכה כבר בביאת משיח צדקנו, במהרה בימינו, אמן.

ולהאדיר את לימוד המשנה ברורה, על מנת לדעת - וממילא לקיים. זה מיירדיגע זאך עד כמה משקיעים בזה, בין ר' דוד ובין אחרים. קיימא לן שמגלגלים זכות על ידי זכאי, וא"כ בודאי שיש לכם הרבה זכויות. אז בגלל שנתנו לי את רשות הדיבור, בשם כל הציבור כולו אני מודה, ואנחנו מתפללים שבאמת תהיה

הצטרף עכשיו גם אתה
להצטרפות מוקד 'דרשו' 02-5609000

המוני בית ישראל בכל העולם היהודי התחילו בלימוד המשנה ברורה במסגרת הדף היומי בהלכה

דף היומי בהלכה

פרשת השבוע

הרכב ממשיך בנסיעתו הבהולה ונעצר בפתח סמינר 'אור החיים' ברחוב עזרא. מסביב התקבצו יהודים כואבים, מוחים על מעשיו, אך הנהג לא מתרשם. הוא נראה נסער ומבולבל ולא ממוקד...

שאבעס!!! | נקודה למחשבה - הרה"ג רבי שמואל ברוך גנוט שליט"א

שהבין שאין מקום לשכנע כעת את היתום הנסער על חשיבותה של שבת- קודש ועל האיסור החמור שבחילולה, לא ידע מה לעשות. ואז, בסייעתא דשמיא, נצנץ רעיון במוחו.

"כזאת אשה חשובה הייתה אמן, כזאת אחות נפלאה יש לך, לא יתכן שכל חברותיה וכל צוות הסמינר לא ישתתפו בהלוויה. אבל אתה מבין שלא נוכל לצאת בשבת להלוויה. אז תחכה עוד כמה שעות, תאכלו 'סעודה שלישית', נתפלל ערבית, ומיד נצא כולנו להלוויה. כדאי לך לחכות. אוטובוס שלם של מלווים ילווה את אמן בדרכה האחרונה..."

הצעיר לא יכול היה לסרב לכזאת הצעה. הוא נשאר, מתארח במעונו של הרב פרדו עצמו, ומיד במוצ"ש יצא אוטובוס עמוס בחברותיה של הנערה הבוכיה והכואבת. הרב פרדו עצמו הספיד בהלוויה בחמימות וברגש גדול והמשיך ללוות את כל המשפחה בכל ימי ה'שבעה' וה'שלושים', כשהוא ממשיך לתחזק את הקשר ברגישות ובתבונה, עד שכל בני המשפחה שבו בתשובה שלמה וכיום כולם שומרי שבת, מדקדקים על קלה כבחמורה.

שעות הבוקר המאוחרות של שבת קודש. שמש נעימה ומלטפת, מזג אויר נעים ונח. הצצה קלה ממרפסת הגג, החולשת על כבישי גוש דן מזעזעת, לא נעימה בכלל. הכבישים עמוסים ברכבים, ש'מנצלים' את 'יום המנוחה' השבועי לשיטוטים. ב'אגרות משה' ('יו"ד ח"א סי' קנו) כותב שכפי שיש מצוה לראות ברוב עם עשיית מצוה (כמובא ביומא דף ע'), כך "לראות

וביום השביעי יהיה לכם קודש שבת שבתון לה'
שבת בצהרים ברחובות בני ברק. רכב נוסע בחוצות העיר, בכל המהירות. הכבישים ריקים והנהג צופר לעוברים ושבים, המתהלכים מעדנות במרכז הכביש. הנהג, צעיר יהודי גלוי ראש, מנסה להתקדם. הוא ממהר מאד.

הרכב ממשיך בנסיעתו הבהולה ונעצר בפתח סמינר 'אור החיים' ברחוב עזרא. מסביב מתגודדים יהודים כואבים, מוחים על חילול השבת בפרהסיא, אך הנהג לא מתרשם. הוא נראה נסער, מבולבל ולא ממוקד.

"שאבעס!!!", זועקים מסביב והוא שואל: "זה סמינר 'אור החיים'? אפשר לפגוש דחוף את הנערה...? היא אחות!!!"
המנהל הנערץ רבי משה פרדו זצ"ל יוצא החוצה לקול ההמון הגועש וניגש לצעיר הנרגש. "שבת שלום. מה קרה?".
"אמא שלנו נפטרה בפתאומיות. אנחנו מתכוננים כעת להלוויה. אני לוקח עכשיו את אחותי להלוויה".

"הלוויה בשבת?", תוהה הרב פרדו והצעיר משיב שאכן כן, כעת מתארגנים להלוויה. הרב פרדו מנסה לעכב אותו בשאלות ובשיחה קלה, הצעיר משיב בענייניות אך ניכר שהוא לחוץ בזמן. אין לו זמן לשיחות נימוסין. הוא התבקש לנסוע לבני ברק, לקחת איתו את אחותו ולחזור מהר. צריכים אותם במהירות במושב בו הם מתגוררים. "זה הכבוד של אמא שלי", הוא מסביר, לא מבין בכלל שכבודה של אמו ע"ה הוא שלא יחללו בגללה שבת.

כפי המסופר בספר הנפלא 'ומשה היה רועה', הרב פרדו זצ"ל

"אסור לעשן ואני לא מתיר לך, חלילה, לעשן בשבת. אך לפחות אל תכבה את הסיגריה. תשאיר אותה דלוקה בתוך המאפרה וכך תימנע מלעבור על איסור של כיבוי הסיגריה", ביקשתי והסברתי לו על איסור כיבוי בשבת. המאבטח הבטיח בחגיגות שלא יכבה לעולם סיגריות בשבת ושגם ישתדל להמעיט מעישון בשבת, והנה בשיחה קצרצרה נמנעו איסורי שבת רבים מיהודי, ירחם ה' עליו ושישמור את כל דיני שבת כהלכתם.

וכך אמר רבינו הגדול מרן האבי עזרי' זי"ע: "בְּתַקוּפָה שְׁעָם יִשְׂרָאֵל נוֹטֵט אֶת הַתּוֹרָה וְשׂוֹכַח אֶת אֱלֹקָיו, הָרִי הָאֲחֵרִיּוֹת לְגוֹרְלוֹ שֶׁל כָּלל יִשְׂרָאֵל מִחִיבֵת כָּל יַחֲדִיד וְיַחֲדִיד מְאוֹתוֹ מְעוֹט הַיּוֹדֵעַ אֶת הָאֱמֶת, לְטַל חֶלֶק בְּמֵאֶמֶץ לְהַחֲזִיר אֶת עַם יִשְׂרָאֵל לְדֶרֶךְ הָאֱמֶת. אֵין לְהִסְתַּגֵּר בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, אֲלָא חֲיָבִים לְהִשְׁתַּדֵּל וְלִמְצֹא דֶרֶךְ כִּיצַד לְהַגִּיעַ אֶל הַצְּבוּר הַטּוֹעָה וְלְהִשְׁפִּיעַ עָלָיו לְחֹזֵר לְדֶרֶךְ הַיֶּשֶׁר. בְּשִׁעָה כְּזֹאת "צִדִּיק נִסְתָּר" אֵינוֹ רְאוּי לְתַאֵר צִדִּיק, כִּיִּן שְׁחוּבָתוֹ לְהַתְגַּלּוֹת וְלִפְעַל בְּקֶרֶב הַהֶמוֹן הַזְּקוּק לְהַדְרִיכָה".

בצהרי ערש"ק כ"ו אייר תשל"ח עשה אוטובוס אגד בקו 12 את דרכו ברחובות ירושלים, לכיוון בית וגן. בהגיע האוטובוס לשכונת בית וגן התפוצץ מטען חבלה שהניח מחבל על מדף התיקים. באירוע נרצחו שישה יהודים.

אחד הנרצחים היה הבה"ח אהרן מאיר אויערבאך הי"ד, בנו של הגרר"ד אויערבאך זצוק"ל, ראש ישיבת 'שער השמים'. בעצרת התעוררות שנערכה בשכונת בית וגן, הספיד דוד הנרצח הגה"צ רבי שלום שבדרון זצוק"ל, כשלפני ההספד ביקשו ממנו הגבאים והמארגנים לזעוק על חילולי השבת הקבועים המתרחשים בכביש הראשי ב'בית וגן'.

ר' שולם עלה להספיד ואמר לקהל ההמונים: "בעקבות חילולי השבת הנוראיים בשכונה, כולם מתבקשים לחזור אחרי מילה במילה..."

"אני... וכולם זעקו: "אני..."

"מקבל על עצמי בלי נדר", וכולם זעקו: "מקבל על עצמי בלי

נדר..."

"ללמוד בכל יום רבע שעה הלכות שבת", וכולם ענו אחריו,

מקבלים את הקבלה הנפלאה על עצמם.

וזהו. ההתעוררות העצומה הזאת של לימוד הלכות שבת,

פעלה פעולה עצומה. ב'בית וגן' לא נוסעים בשבת.

בעבירה יש איסור, דהא ברוב עם הוא ח"ו בזיון למלך". לפיכך נכנסנו הביתה, מצטערים.

בשבת קודש הקרבה נלמד על מצוות השבת. אנו, המתגוררים בריכוזים חרדיים, כמעט ולא נתקלים בחילולי שבת, ברוך ה'. אך האמת העצובה היא שגדל כאן דור שלם שאינו יודע כלל מהי שבת, כמה מתנה יקרה היא.

אפשר להתעלם. להמשיך להתמוגג בעצמנו מהיום המאושר ביותר בשבוע. אך אולי מוטל עלינו להביט מעט החוצה, לראות בשלום אחינו התועים ולנסות לקרב אותם ליום הקדוש והמיוחד הזה, שבת-קודש. על הכרסום בחומות השבת במרחב הציבורי ועל הפרצות של הממשלה הרעה הזאת, שרוצה לכרסם בכל דבר שבקדושה, בפרהסיא של השבת, יקבעו גדולינו מאירי עינינו כיצד לפעול. על חובת המחאה ודרכי המלחמה עם מרשיעי הברית שב'חלונות הגבוהים', מתייעצים הנציגים עם עיני העדה שליט"א. כשאנו רואים מכונית נוסעת בשבת וזועקים 'שאבעס', אנו בעיקר קונים קנין נפשי בלבינו שלנו, שלא נתקרה, שלא נתרגל. אך חילוני מצוי בימינו, דור שני או שלישי למחללי שבת, כלל לא מבין את משמעות הקריאה הכואבת הזאת, שאבעס.

אך לנו יש חובה לפרט. לעוד יהודי ולעוד יהודיה. כל יהודי ויהודיה שישמרו שבת, אפילו למחצה לשליש ולרביע, אפילו אם נצליח לסייע להם לוותר על חילול שבת אחד, הרי זו זכות שלא תסולא בפז.

לפני כמה שנים המתנתי לרכבת הנוסעת לצפון. במהלך ההמתנה לרכבת התפתחה לה שיחה מעניינת עם מאבטח הרכבת, שסיפר שהוא רוצה לשמור שבת, אך קשה לו מאד שלא לעשן. "אני מעשן שתי קופסאות ליום ואין מצב שאני מפסיק", הוא הצהיר. סיפרתי לו שרבינו הגדול מרן הגרא"מ שך זצוק"ל ששה פעם בבית החולים ואחת האחיות הרחמניות התמסרה בכל כוחה לסייע ולהקל על סבלו. כשעזב רבינו הגדול זי"ע את בית החולים, הודה לאחות בלבביות ושיכנע אותה במשך שעה ארוכה, להפסיק לעשן. ראש הישיבה הישיש, אבי הישיבות, טרח זמן ממושך לשכנע את האחות שהסיגריות עלולות לפגוע בבריאותה והאחות קיבלה על עצמה להפסיק לעשן. כשיצא מרן זי"ע מבית החולים שאלוהו מקורביו מדוע ראה לנכון דוקא להשפיע עליה לחדול מלעשן. השיב מרן זצוק"ל: "אם היא לא תעשן בימות החול, היא גם לא תעשן בשבת..."

סיפרתי את הסיפור למאבטח וביקשתי ממנו בקשה "פעוטה".

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

המוני משתתפים בסיום 'הדף היומי בהלכה' של 'דרשו' במלבורן אוסטרליה

את המשא המרכזי במעמד נשא המרא דאתרא הגאון רבי שלמה קאהן שליט"א שתואר את המהפכה שדרשו מובילים במדינה והעלה על נס את המהדורה המיוחדת של דרשו על המשנ"ב שמסייעת ללומדים הלכה למעשה • את המעמד פתח הג"ר שלמה פולק שליט"א, אחד מוותיקי המגידי שיעורים של דרשו במלבורן

בישיבת לייקווד היה חברתא של נשא דרשו ר' דוד הופשטר. הגר"ב וירצבורגר חיזק את הנושא של קביעות בלימוד התורה והחשיבות של לימוד אורח חיים בהכוונת והארת חיו של איש יהודי.

מי שסיים את המחזור השני הוא ד"ר ר' דוד סאקס שיחי', רופא מוכר בקהילה היהודית במלבורן ותלמיד חכם חשוב מאוד, שלומד בכל יום בדף היומי בהלכה ונחשב לבקיא בהלכה. כשקולו רועד מהתרגשות הוא סיים בפעם ראשונה בחייו את כל המשנה ברורה וריגש את מאות הנוכחים.

בהתחלת הלימוד כובד הגאון ר' אריה ברלין, רב קהילת 'שערי תפילה' במלבורן, מגיד שיעור ב'דרשו' שסיים גם את כל המחזור השני בדף היומי בהלכה. הגר"א ברלין ציין בהתרגשות כי זהו הכנס הראשון שנערך לכבוד התורה מאז הקורונה, כאשר במשך שנתיים לא היה מאורע לכבוד התורה.

ר' אבא לוי, ממנהלי דרשו באוסטרליה, הודה לכל ציבור המשתתפים, ותיאר את גל החיזוק העצום שעור על אוסטרליה היהודית כולה, וסיפר כיצד בכוונת דרשו להמשיך ולהרחיב את מהפכת לימוד ההלכה להוסיף עוד ועוד שיעורים וללכד את כלל הציבור סביב לימוד בכל יום של עמוד במשנ"ב לפי הסדר שתיקנו גדולי ישראל.

לאחר המעמד נערכו ריקודים בשמחה של מצווה, כאשר בני הקהילה, נערים צעירים, בני ישיבות וישישים בעלי צורה רקדו ושמחו יחד בשמחה לגומרה של מצווה. מראה מרגש נראה מיד לאחר המעמד, כאשר התארגן במקום שיעור ללימוד הדף של אותו יום בסדר הדף היומי בהלכה, שיעור שנקבע לאחד מבתי הכנסת באזור בהשתתפות עשרות מבני המקום שכבר קבוע את השתתפותם.

וקולו נשמע מסוף העולם ועד סופו: ביום ראשון השבוע נערך סיום הדף היומי בהלכה בעיר מלבורן שבאוסטרליה בהשתתפות מאות מבני הקהילה החרדית במקום ומסיימים רבים שסיימו את המחזור השני במשנ"ב והתחילו את המחזור השלישי. מעמד הסיום באוסטרליה הוא חלק מסדרת הסיומים שנערכו ברוב עם בעשרות נקודות יהודיות ברחבי העולם היהודי, זאת בנוסף לאלפי סיומים שערכו שיעורים ברחבי תבל, שסיימו את ששת סדרי המשנה ברורה.

את המעמד פתח הג"ר שלמה פולק שליט"א, אחד מוותיקי המגידי שיעורים של דרשו במלבורן. בדבריו הוא ציטט את המכתב שהשיב מרנא בעל החפץ חיים לאדם ששאל אותו מדוע לא הוציא חיבור דומה גם על יורה דעה. מרנא החפץ חיים השיב כי הוא זקן מידי והשקיע עמל עצום במשך 25 שנים שבהם כתב את המשנ"ב. "כל שורה במשנ"ב היא עשרות שעות של מחשבה. עשרות שעות של יגיעת התורה. מדובר ביצירה מיוחדת, וכשאנחנו לומדים משנ"ב אנחנו קונים קניין עצום בידיעת התורה".

את המשא המרכזי נשא המרא דאתרא הגאון רבי שלמה קאהן שליט"א, רב קהילת 'עדת ישראל' במלבורן. הוא דיבר על החשיבות העצומה של לימוד ההלכה בכל יום והתרומה של דרשו לחיזוק ידיעת התורה. "שמעתי בשם אחד מגדולי ישראל, שאמר כי המשנ"ב יצא בערך 150 שנה אחרי שיצא הבאר היטב. כל אותה תקופה היו הרבה פוסקים ואחרונים, אבל המשנ"ב סיכם את הכל באופן ברור הלכה למעשה. עכשיו, 130 שנים אחרי, יצא לאור המשנ"ב של דרשו, שעשו את מה שעשה החפץ חיים וסיכמו את פסקיהם של פוסקי הדורות האחרונים דבר דבור על אופניו".

מי שעוד נשא דברי חיזוק לרבים היה הרה"ג ר' בנימין וירצבורגר ראש כולל 'בית התלמוד', שכבר לפני 50 שנה כתלמיד

עכשיו בקו השיעורים של דרשו
077-2222-666
שלוחה 1/2

**מתומצת
ממוקד וברור**

מחזור חדש
התהלה חדשה
שיעור חדש בעברית

ירדתי למשרד וביקשתי מהמזכיר שיכריז כי אני מחפש טרמפ לטורונטו. הוא פרץ בצחוק. "טרמפ לטורונטו??? עכשיו???" אולם אני התעקשתי. המזכיר לקח את המיקרופון ובצחוק מתגלגל הכריז כי הרב דוד מחפש טרמפ לטורונטו בקנדה או לפריז בצרפת...

חיוך ענק התפשט באותו יום במרחבי הקעמפ. אבל צוחק מי שצוחק אחרון...

מספר הרב וולפין שליט"א:

"היה זה בקיץ אחד בו שהיתי עם משפחתי בהרי הקצקילס בארצות הברית בקעמפ של אחת הישיבות החשובות, שם אני משמש כר"מ. תכננתי לשהות במחנה הקיץ עד תומו. הניתוק הנפלא הזה משאון העיר כה קסום הוא ובריא לנפש ולנשמה. "באותו שבוע התקשרו אלי גיסי ואחותי המתגוררים בטורונטו שבקנדה והזמינו אותי לשבות בשבת הקרובה אצלם בטורונטו, לרגל חגיגת בר המצווה לבנם נ"י. הסברתי להם שתפקידי בישיבה דורש כעת את נוכחתי בקעמפ עם הבחורים. הם טענו לי כי בשל כמה וכמה סיבות נוכחותי בשבת בר המצווה חשובה ביותר להם, ולחתן בר המצווה אשר שומר ומצפה להגעתנו.

"השתכנעתי", אומר ר' דוד, נשוא סיפורינו, מגיד שיעור חשוב, יהודי חסידי משכמו ומעלה, המאמין בכל ליבו ונפשו בהשם יתברך ובצדיקיו, "הודעתי לגיסי כי אנסה להגיע ולשבות את השבת הקרובה במחיצתם בטורונטו.

"באותו שבוע היה קשה מאוד למצוא מקום פנוי בטיסות לטורונטו, ומשכך המחירים הרקיעו שחקים. ירדתי מהרעיון לטוס לקנדה וחיפשתי חלופות תואמות. הקעמפ שלנו ישב באזור נידח ושקט בהרי הקצקילס. במרחק של כחצי שעה משם עובר כביש ענק החוצה את ארצות הברית ומסתיים באלסקה. הדרך לקנדה עוברת שם.

"התקשרתי לחברת האוטובוסים המפעילה בכל ליל שישי קו היוצא מידי יום חמישי בערב מברוקלין- ניו יורק, חוצה את הגבול לפנות בוקר, ומגיע בבוקרו של יום שישי לטורונטו שבקנדה, הצעתי להם כי אצטרף אליהם באמצע הדרך. בחברת האוטובוסים הסבירו לי כי כבר כל המקומות לליל שישי הקרוב אזלו, כך שגם האופציה הזו נסגרה בפני.

"בבוקרו של יום חמישי צפה ועלתה בליבי שוב דמותו של חתן בר המצווה, וחשבתי על ההורים ועליו, ועל ציפיייתם הנרגשת להשתתפותי. שמת לי לב כי בסערת ההשתדלות, את העיקר שכחתי, את התפלה להשם יתברך שיביא אותי לשבת לטורונטו. ושמה תאמרו: אולי זו תפילת שווא?! הרי זה כמעט לא שייך שיבואו לאסוף אותי מכאן, מאיזה כפר קטן ונידח, אך מיד אמרתי בליבי: הרי הקדוש ברוך הוא כל יכול הוא, ואם רק ירצה הוא ישלח לי לכאן, לכפר קטן ונידח בהרי הקעצקלס, טרמפ לטורונטו. "נשאתי תפלה מעומק ליבי ובקשתי את עזרתו יתברך, ולשם

חובת ההשתדלות ירדתי למשרד הנהלת הקעמפ ובקשתי להכריז במערכת הכריזה בשער בת רבים כי אני מחפש טרמפ לטורונטו. מנהל המשרד פרץ בצחוק מתגלגל: 'טרמפ לטורונטו??? השתגעת? וכי יעלה על דעתך שלכאן, לכפר הקטן והנידח שלנו, יגיע טרמפ לטורונטו שבמדינת קנדה??? לו היית מבקש טרמפ לניו יורק גם זה כמעט לא בר השגה כעת, ביום חמישי, עת כולם נוסעים מניו יורק החמה להרים הנעימים. איכשהו ייתכן שמישהו בדיוק נוסע לשבת בכיוון ההפוך, מההרים לניו יורק, אבל טרמפ לטורונטו שבמדינת קנדה?! זה אפילו לא בגדר חלום. כך ניסה לשכנעני הרב שוויצר, מנהל הקעמפ."

אולם ר' דוד טען בעוז: "וכי יפלא מהשם דבר?! הרי אם בורא עולם ירצה הוא יכול לשלוח אלי טרמפ לכאן, כפי שאכן התפללתי הבוקר! ולאחר שקיימתי את הדבר הבסיסי בחיי היהודי - תפילה וביטחון, רוצה אני לצאת גם יד חובת ההשתדלות, ומבקש אני מכבוד המזכיר הנכבד כי יואיל בטובו להכריז כי אני מחפש טרמפ לטורונטו."

המזכיר לקח את המיקרופון ובצחוק מתגלגל הכריז כי הרב דוד מחפש טרמפ לטורונטו בקנדה או לפריז בצרפת... חיוך ענק התפשט באותו יום במרחבי הקעמפ.

יום חמישי, עת מנוחת הצהרים, דפיקות בביתו של ר' דוד. בדלת, אברך חשוב מתושבי לייקווד. הלה הסביר כי הוא נמצא כאן באמצע דרך ארוכה עם כל בני משפחתו, בתוכם גם נשים ובנות, והם מחפשים מקום ראוי לעצירת התרעננות לכמה דקות. כיון שמדובר בקעמפ ישיבתי הם חיפשו במתחם המשפחות משפחה מוכרת, מהם נעים להם לבקש להיכנס לביתם להתרעננות קצרה. ר' דוד פתח בפניהם ברוחב לב את ביתו ובינתיים החליפו ביניהם כמה מילים. התברר שהם נוסעים ל... טורונטו. לשאלת רי דוד האם יש להם מקום ענה האורח: אמנם יש לנו שני מקומות, אך אנחנו מתכננים להעביר את הלילה באחד ממלוני הדרכים הזולים על אם הדרך, ונדרש גם להצטייד במזון לשם כך, ואין לנו אפשרות להתעכב עד שתתארגנו יותר מחמש דקות.

עודם מדברים פנתה אחת השכנות ושיתפה את רעיתו של ר' דוד כי בעלה שיצא הבוקר ללוות קבוצת נערים לאיזה מקום עד הערב, ביקש ממנה להכין צידה לדרך. הוא התכוון לשני סנדוויצ'ים עבורו ומשום מה היא טעתה והבינה שעליה להכין סנדוויצ'ים גם עבור קבוצת הבחורים, כך שבמקום שני סנדוויצ'ים

היא הכינה חמישה עשר סנדוויצ'ים. את יתרת הסנדוויצ'ים היא מיהרה להביא להם.

ר' דוד וב"ב ארוז במהירות בגדים וכו' לקחו את הסנדוויצ'ים מבית השכנים כצידה לדרך וחיש מהר עלו על הטרמפ. הוואן המרווח יצא לדרך, והם עליו, שמחים וטובי לב, לשבות שבתם בטורונטו שבקנדה.

האורח הוסיף וסיפר בדרך, כי בדיוק הבוקר התקשר אליו קרוב משפחה וביקש לשלוח עימו חבילה דחופה לבנו שנמצא בקעמפ, "וכיון שאני נוסע לטורונטו והדרך המהירה עוברת לא הרחק מהקעמפ הזה, ביקש שאעשה עבורו דרך מיוחדת של חצי שעה עד לקעמפ, עקב דחיפות העניין, ואמסור את החבילה לבנו

שלומד בקעמפ".

התזמון המדהים הושלם עוד יותר, משהתברר להם כי הם נוסעים לאותה שמחת בר מצווה.

בשערי הקעמפ פגשו את הרב שוויצר, מנהל הקעמפ. ר' דוד ביקש מהנהג לעצור לרגע קט, פתח את החלון ושאל את הרב שוויצר הנדהם למראה עיניו האם הוא מחכה עדיין לטרמפ לפריז... "כי אני כבר קבלתי טרעמפ לטורונטו כפי שהתפללתי".

מחיך ר' דוד: "המנהל שלא האמין למשמע אזניו חשב לרגע כי אולי הייתה כאן איזה מתיחה כלשהי, משהו שסוכם עליו מראש... אך הנהג הליקוודאי אישר לו את הסיפור המדהים לפרטיו".

(התחזקות וביטחון - זרע שמשון)

יומא דהילולא

"תרשה לי לקרוא לך ר' שמואל": המילים הבודדות של מרן הגר"ע גרודז'נסקי זצ"ל שחוללו מהפכה בלבו של העסקן היהודי מאמריקה

התרחשות מרתקת מיומנו של ד"ר שמידט, שליח 'ועד ההצלה' בארה"ב לאירופה השסועה

מוחלטת".

אחרי כמה ימים קיבל ד"ר שמידט טלפון מפתיע מהגאון רבי אליעזר סילבר, שפנה אליו בשאלה: "האם חשבת ברצינות על מה שכתבת במאמר?". ד"ר שמידט השיב כי אכן חשב על הדברים ברצינות - "אך למה הרב מתכוון?" תמה. הרב סילבר אמר לו: "ברצוני להציע לך שליחות חשובה שתעזור להציל את לב היהדות. עליך להיות שליח מיוחד של אגודת הרבנים לצאת לאירופה, ובמיוחד לוילנה. האם הנך מוכן לכך?"

ד"ר שמידט נאבק עם מצפונו האישי. לימים כשסיפר על כך למרן הגרי"מ גורדון זצ"ל, אמר לו: "הלא יהודי יכול להשתנות בין רגע. רק ברצון האדם תלוי הדבר, שיהיה ראוי לשליחות הקדושה ביותר". לבסוף קיבל את ההצעה ויצא לדרך.

מיד כשהגיע לוילנא נכנס לחדרו של מרן רבנו חיים עוזר. הגר"ע חקרו על מהלך חייו, ולאחר השיחה הלבבית ביקש ממנו: "תרשה לי לקרוא לך ר' שמואל"... ד"ר שמידט התרגש ואמר שאינו ראוי לכך, ומרן הגר"ע השיב לו, כי אם יהודי היושב בבטחה באמריקה לוקח עליו שליחות מסוכנת כזו לעזור ליהודים ולהציל את מוסדות התורה - הרי זה מוכיח עליו!

"למחרת בבוקר", סיפר ד"ר שמידט, "התעטפתי בטלית והנחתי תפילין בפעם הראשונה, ובעקבות כך חזרתי להיות שומר תורה ומצוות לכל פרטיהן ודקדוקיהן"!!!

(ע"פ מאמרו של ב' מלכיאל במוסף שבת קודש ויק"פ תשע"ב)

בעיצומו של ראש השנה ת"ש, שבועיים אחרי פרוץ המלחמה, הגיע לביתו של הגאון רבי אליעזר סילבר זצ"ל בארה"ב מברק ברכה מווילנה, ממרן הגאון רבי חיים עוזר גרודז'נסקי זצ"ל, המברך בברכת השנה החדשה את כל הרבנים באמריקה ומבקש מהם לבוא לעזרת הישיבות ובני הישיבות הזורמים ובאים לוילנה מכל ערי פולין, מחדשים שם את הישיבות ועוסקים בתורה על אף הכל.

בעקבות פניה זו נוסד, לאחר שתי אסיפות רבנים גדולות בארה"ב, 'ועד ההצלה' בארה"ב למען הישיבות באירופה, שהיה במחצית השניה של המלחמה לוועד הצלה כללי. רבי אליעזר סילבר, שמונה כנשיא ועד ההצלה, החליט לשלוח שליח מאמריקה לוילנה שייפגש עם מרן הגאון רבנו חיים עוזר ויעמוד מקרוב אחר מצב הישיבות.

מי שנבחר לשליחות מסוכנת זו לאירופה השסועה, היה יהודי שלא נמנה על מחנה שומרי התורה, בשם ד"ר שמואל שמידט, שהיה עסקן ציבורי בארה"ב. כיצד נבחר דווקא יהודי כזה לשליחות להצלת עולם התורה באירופה?

את הדברים סיפר ד"ר שמידט בעצמו, ביומנו המרתק שפרסם לימים, בגולל בין השאר את כל קורות שליחות זו. היה זה בעקבות מאמר שפרסם באותם ימים בעיתונות היהודית בארה"ב, בו כתב את המילים דלהלן: "הטרגדיה אינה מתבטאת רק במושגים של רעב ומצוקה. הסכנה נשקפת ליהדות כולה, העומדת בפני כליה

בלילה חלם ראש הישיבה שמישהו מתגלה אליו בחלום ואומר לו: "אני הוא הרבי ר' אלימלך, למה אתה רוצה להרחיק את נכדי מהישיבה? אבקש אותך נא לא להרחיקו"...

לקט עובדות נפלאות לרגל יומא דהילולא של הרה"ק רבי אלימלך מליז'ענסק זי"ע - כ"א באדר

שח כ"ק אדמו"ר מרחמסטריווקא שליט"א: סיפור ששמע מיהודי שהכיר את בעל המעשה. בעיר לוגאנו היה גר הראחובער רב הגה"צ רבי שלמה זלמן פרידמאן זצ"ל (בנו של הגה"ק בעל ה'לקוטי מהרי"ח' זצ"ל), והיה שם יהודי שבנו סטה מדרך היהדות ונתדרדר עד שהגיע לדיוטא התחתונה רח"ל, וממש לא היה לו שום שייכות עם יהדות, והגיע האב השבור לחלות פני הגה"צ הנ"ל לבקש על בנו שיחזור לכור מחצבתו מקור הקדושה.

והיות שלבנו זה היה כלי רכב, ע"כ ביקש הראחובער רב מהאב שיבקש מבנו שיסיעו ברכבו לליז'ענסק (משוויץ עד הציון של הנוע"א בליז'ענסק אפשר לנסוע ברכב, ואורך הדרך הוא כ"ב שעות), בהבטיחו לו שלא יתערב לו כלל בעניניו בדרכו, ורק יסיעו לשם. כשמוע הבן בקשת הרב הסכים להסיעו לליז'ענסק, וכך הוה, שלא התערב לו כלל בעניניו, ורק כשהגיעו לליז'ענסק ביקשו הראחובער רב: "מכיון שכעת נכנס אני לציון לומר שם כל ספר התהלים, ואיני רוצה להתערב בעסקיך, אך בקשה קטנה לי אליך, שאם אתה כבר נמצא כאן הכנס נא לומר קאפיטל תהלים אחד, ואח"כ תוכל לילך לעניניך".

והסכים הלה לבקשתו ונכנס לציון, וכשהתחיל לומר קאפיטל אחד, נפתח סגור לבו ופרץ בבכיה, ומעין דמעות ניגר מעיניו, ואמר עוד אחד ויותר, עד שחזר בתשובה שלימה ויצא משם בעל תשובה גמור, והוא היום מה'שיינע אידן' בשוויץ.

סיפרתי פעם סיפור זה בליז'ענסק בליל שבת, ואחר הסעודה ניגש אלי יהודי באומרו: הלא סיפרת סיפור מלפני כמה שנים, אני אספר לך מעשה שהיה לפני שנה, שבחור מאמריקה סר מהדרך עד כדי כך שלא רצה לעבוד אצל יהודים, רק אצל גויים, ובקושי פעלו אצלו בתחנונים שלפחות יעבוד אצל יהודים. לפני שנה הגיע הבחור לליז'ענסק, והיום הוא יושב בארץ ישראל על התורה מהיום ועד הלילה בהתמדה כבירה. (מילין קדישין).

סיפר כ"ק האדמו"ר מטאלנא-אשדוד שליט"א ששמע מכ"ק הגה"צ גאב"ד מאקאווא שליט"א: היה בחור נכד הרבי ר' אלימלך זי"ע שלמד בישיבה של בחורים שחלשים קצת בתורה ומצות, והבחור הזה היה חלש מאד מאד ברוחניותו מכל הבחינות, עד

הרב החסיד רבי אנשיל ווקסמאן זצ"ל מחשובי אנשי ירושת"ו (חותנו של הגה"ח ר' וועלויל אייזנבאך זצ"ל) פגש פעם אחת את ידידו רבי יענקל ברנשטיין זצ"ל מנהל תלמוד תורה 'חיי עולם' בירושלים (בנו של זצ"ל) כשפניו עצובות.

שאלו רבי אנשיל: מדוע פניך רעים היום? שח לו רבי יענקל מה שמעיק על לבו, כי בתו חלתה חולי קשה והרופאים אין נותנים לה תקוה, ומזה הוא שבור מאד.

אמר לו רבי אנשיל: מדוע הנך מתמהמה, הלא כ"א אדר היום, ואומרים בשם אחיו הרה"ק הרבי ר' זושא זי"ע עה"פ (תהלים קיט קיז) "סעדני ואושעה", שמסעודת מרעים באה הישועה, אם כן בא ונערוך סעודת הילולא לכבודו של הרבי ר' אלימלך מליז'ענסק זי"ע ובודאי תיושע בעז"ה.

רבי יעקב כבר היה לאחר יאוש ולא אבה לשמוע, אך משהפציר בו רבי אנשיל וחיזקו ועידדו הסכים לדבריו, והלכו תיכף וקנו לחם והערינג (מצב העוני והדחק לא איפשר אז יותר מזה), וקיבצו כמה אנשים לעריכת ה"סעודה", ואיחלוהו כי בזכות הרה"ק הר"א מליז'ענסק זי"ע תבוא לה רפואה שלימה בקרוב.

כאשר אך חזר רבי יענקל מבית המדרש הביתה, נכח לראות שבתו מתחזקת אט אט, וכעבור כמה ימים נתרפאה כליל והאריכה ימים בטוב בתוך כלל ישראל. (נעם בקודש)

בילדותי שמעתי מפי חסיד נאמן שסיפר לי שהוא היה באותו מעמד: פעם אחת נסע ה'תפארת שלמה' לליז'ענסק להשתטח על קבר ה'נועם אלימלך' זי"ע, ומידי עברו דרך קראקא אמר לאנשי שלומו בזה הלשון: "אם היה כאן המגיד הגה"ק רבי שלמה קלוגער זצ"ל, היה שואל אותי קושיא עצומה - מדוע על קבר ה'נועם אלימלך' אני נוסע, ועל שאר הקברים של הגאונים הקדושים שמנ"כ בקראקא אין אני הולך.

"אבל התירוץ הוא פשוט: שאפילו עצם אחת לא תמצא כאן מגופם, שכן כל העצמות גלגלו לארץ ישראל, ואחד הוא הבעל 'נועם אלימלך' שהתפלל ופעל את זאת שעצמותיו ישירו על מקומם, כדי שיהיה באפשרות לבוא ולהשתטח על קברו".

וסיים בזה"ל: "וגם עתה אם אנו הולכין על קברו, רואין אנו שהוא עומד על קברו ומעוטף בטלית ותפילין ומתפלל עבור כלל ישראל" ('ארץ צבי' הגש"פ להג"ר יוסף הירש רב בטארנא)

רצה לשואלו באופן כללי אם יודע על איזה יחוס משפחתו משתייכת לשם.

כשהגיע לשיבה שלח לקרוא את הבחור הנ"ל, ושאלו האם יודע הוא משהו מיחוס משפחתו, ומיד ענה: כן, אנחנו מצאצאי הרבי ר' אלימלך מליז'ענסק. מיד אמר לו ראש השיבה, שיידע שכבר הסכימו בהנהלת השיבה להרחיקו מחמת מעשיו, אך זקנו הרבי ר' אלימלך נתגלה אליו בחלום ובקשו שלא ירחיקנו. והבחור נשאר בישיבה וכמובן שהיטיב את מעשיו וגדל בן תורה וירא שמים.

(מתוך גיליון 'דברי תורה' - בעלזא)

שכבר החליטו בישיבה שצריכים להרחיקו מן הישיבה כי יכול להזיק לאחרים.

בלילה חלם ראש הישיבה שמישהו מתגלה אליו בחלום ואומר לו: אני הוא הרבי ר' אלימלך, למה אתה רוצה להרחיק את נכדי מהישיבה, אבקש אותך נא לא להרחיקו...

כשהתעורר בבוקר משנתו חשב בתחילה לא להתייחס לחלום, אבל אח"כ חשב שבכ"ז ינסה לראות אולי יש כן דברים בגו, על כן החליט לקרוא להבחור הנ"ל ולשאלו אם יודע משהו מיחוס משפחתו (כי הגיע מבית מודרני שלא הורגלו לדבר מיחוס של בנש"ק). כמובן שלא רצה לשאלו מיד אם הוא נכד הרר"א, רק

החפצים בחיים - הפץ חיים יומי

האם מותר לדבר לשון הרע על יהודים שאינם שומרי תורה ומצוות בזמננו?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר הפץ חיים

שישקול הדברים כפי דעת חברו ולא כפי דעתו, כי לא כל הדעות שוות, וייתכן שלפי דעת חברו ולפי השגתו אולי ימצא כי אין לו עוון ואשמה.

עוד מביאים בביאורים ומוספים, שגם דברים שהכל יודעים שנוהגים בהם איסור, אך לא יודעים את עצם האיסור, כגון בזמנים שלא היה ידוע חומר האיסור של השחתת זקן בתער, כתב בשו"ת רעק"א שהחוטא בזה נחשב שוגג, ומבואר שם שהכל תלוי במציאות של אותו דור, כמה מפורסם האיסור.

בביאורים ומוספים מביאים בהקשר לכך את דעות הפוסקים בעניין יהודים שאינם שומרי תורה ומצוות בזמננו, האם נחשבים כתינוקות שנשבו. אמנם סיכום הדברים לעניין לשון הרע הוא, שגם לדעות שאינם נחשבים כתינוקות שנשבו, אין היתר לדבר עליהם לשון הרע, ראה שם בהרחבה. מאידך, דעת הגר"ח קנייבסקי שגם על 'תינוק שנשבה' מותר לספר לשון הרע כיון שאינו בכלל 'עמיתך'. ויש שכתבו עוד, שיש לחוש לדברי המדרש שאין לספר לשון הרע אפילו על נכרי, כדי שלא יתרגל על ידי כך לדבר גם על יהודי. ורק באופן שמראה בזה את חסרונו של אלו שחיים ללא תורה, הוי לתועלת ומותר.

בסעיפים הנלמדים היום ממשיך ה'חפץ חיים' בעניין סיפור לשון הרע על מי שעבר עבירה של בין אדם למקום. מתוך דבריו נוכחים אנו לראות עד כמה קשה למצוא היתר אפילו בנוגע לאנשים שבמובהק אינם שומרי תורה ומצוות, ועל אחת כמה וכמה בשומרי תורה ומצוות שנכשלים בחטא זה או אחר.

כותב ה'חפץ חיים', כי אדם בינוני שדרכו להשתמר מחטא, ונכשל רק לפעמים, אזי גם אם ראינו שחטא יש לתלות שעשה זאת בלא מתכוון או שלא ידע וכדומה, ואסור לגלות את חטאו, וגם אם ראוהו בכך כמה פעמים. ולא זו בלבד - אלא גם אסור לבזו לו ולשנאו בשביל זה, ויש לדונו לכף זכות, ולכמה פוסקים זו מצוות עשה דאורייתא של "בצדק תשפוט עמיתך".

בביאורים ומוספים מציינים בעניין זה מדברי ה'חפץ חיים' להלן, שהוא הדין כשוודאי יודע שאסור, רק שלא יודע חומרת הדבר, ואם היה יודע ייתכן שלא היה נכשל - גם כן אסור לדבר עליו. ואף אם אמרו לו במפורש שהדבר אסור, אזי בדבר שהאיסור אינו מפורסם, צריך שיאמר לו זאת אדם נכבד שראוי לסמוך עליו, או שיראה לו בספר, אבל בלא זאת אינו נחשב כמזיד, כי אינו סומך על המוכיחו. והכלל בדברים אלו, כתב ב'סדר היום',

הצטרף עכשיו גם אתה
להצטרפות מוקד 'דרשו' 02-5609000

המוני בית ישראל בכל העולם היהודי התחילו בלימוד המשנה ברורה במסגרת הדף היומי בהלכה

דף היומי בהלכה

האם לומדי התורה רשאים למעט באמירת תחינות ובקשות?

David Cohen/Flash90

את כולן, וכלשון חז"ל: "אחד המרבה ואחד הממעט, ובלבד שיכוון לבו לשמים".

ואסור לעבור על שום הלכה כדי לומר אמירות אלו, וכגון, לבטל תפילה בציבור, או להפסיד זמני קריאת שמע ותפילה. וכמו כן, לומדי התורה רשאים למעט באמירות אלו, וטוב יותר שילמדו במקום לאומרן. [שו"ע א, ד-ה, משנ"ב יב, וביה"ל ד"ה ופרשת]

בסידורים נדפסו תחינות ובקשות, ואמירות שונות, לפני תפילת שחרית ולאחריה; וכתבו הפוסקים, שטוב לומר מעט מהתחינות בכוונה, מאשר לומר את כולן ללא כוונה.

ועוד כתבו הפוסקים, שהמעט באמירות אלו מפני שאין לו פנאי, או בשל אונס אחר, או שהוא משער שאם ירבה בהן לא יוכל לכוון כראוי, הריהו נחשב לפני השי"ת כאדם שיש לו פנאי ואומר

מה כדאי לדעת לפני אמירת פרשיות הקרבנות?

האמונה בהשי"ת.

ד. פסוקי הקרבנות של עולה, מנחה, תודה ושלמים, חטאת, ואשם, הנמצאים כולם בפרשות ויקרא וצו; ופסוקי הנסכים שבפרשת שלח - מפני שאמירת פסוקי הקרבנות, מתוך הבנת הנאמר, נחשבת כהקרבתם. והראוי לכך, ילמד תחילה את סוגיות הגמרא או פסקי הרמב"ם הקשורים לקרבנות אלו, על מנת שיבין היטב את הנאמר.

[שו"ע א, ה, משנ"ב יג-יד, וביה"ל ד"ה ופרשת]

מנהג טוב לומר בכל בוקר את פרשיות התורה דלהלן: א. עקדת יצחק - כדי להזכיר את זכות האבות, וכדי להכניע את היצר הרע כדוגמת מסירות הנפש של יצחק אבינו.

ב. ירידת המן - כדי לקבוע בלב את האמונה שהמזונות באים בהשגחה פרטית, וריבוי ההשתדלות אינו מועיל, וכפי שנאמר לגבי המן: "ולא העדיף המרבה והמעמיט לא החסיר, איש לפי אָכְלו לְקָטוּ".

ג. עשרת הדברות - כדי לזכור את מעמד הר סיני, ולחזק את

מדוע לא ראוי להצטער על חורבן בית המקדש בשעת לימוד התורה?

סידרו לשם כך סדר מיוחד הנקרא 'תיקון חצות'. וישנם מנהגים שונים לגבי תיקון חצות בתקופה שבין ט"ו באייר לט"ו באב: יש שנוהגים בהם תיקון חצות כרגיל; יש שנוהגים שלא לומר את התיקון בכל התקופה הזו, ויש שנוהגים שלא לומר את התיקון בתקופה שבין חג השבועות לתשעה באב.

[שו"ע א, ג, ומשנ"ב ט; ביאורים ומוספים דרשו, 27]

ראוי לכל ירא שמים להצטער על חורבן בית המקדש, אולם את לימוד התורה והתפילה יש לעשות מתוך שמחה, ולא מתוך צער, כי עבודת השי"ת צריכה להעשות בשמחה; ועוד, שהתפילות הן כנגד קרבנות התמיד, והתפילה חשובה יותר מן הקרבנות, וכן לימוד התורה נחשב כהקרבת קרבנות, ואם כן, לא ראוי להיות שרוי בצער על החורבן בשעה שעוסקים בתורה ובתפילה. ויש שנהגו לקונן על החורבן לפני חצות הלילה, והמקובלים

באיזה אופן עדיף שלא לומר 'תיקון חצות'?

| למי עדיף למעט בתפילות שאינם מסדר התפילה? | ומה העניין לומר פרשת העקדה?

תמצית שיעור הלכה במשנה ברורה הלכות 'הנהגת אדם בבוקר' במסגרת לימוד דף היומי בהלכה' [משנ"ב חלק א', סימן א' סעיפים ג' - ה']

זכירת חורבן בית המקדש

ראוי לכל ירא שמים, שיהיה מצר ודואג על חורבן בית המקדש (ויש אמרה חסידית בזה בשם אחד האדמורי"ם שאמר, מדוע כתוב דווקא 'ירא שמים', הרי זה ראוי לכל יהודי, וענה, שאדם שאינו ירא שמים, עדיף שקודם כל יהיה מצר ודואג על החורבן של עצמו, ויתקן את עצמו, וישפר את מעשיו, ולאחר מכן ידאג לחורבן בית המקדש, אבל לפי פשטות הדברים, הכוונה לירא שמים שמהדר במצוות, וממילא ראוי להדר גם במצוה זו) ומביא המשנה ברורה בשם השל"ה, שבכל סעודה ראוי לומר את הפרק בתהילים, 'על נהרות בבל', ואם זה שבתות, או בימים שלא אומרים בהם תחנון, יאמר 'שיר המעלות בשוב ה' את שיבת ציון', כדי להזכיר את חורבן הבית בתוך הסעודה.

תחנונים בכוונה

טוב למעט בתחנונים ולומר אותם בכוונה, מאשר להרבות בתחנונים בלי כוונה, אבל אם יכול אדם להרבות בתחנונים וגם בכוונה, ודאי שזה עדיף, ואומר המשנה ברורה, שבכל דבר, העיקר שאדם יעשה מה שביכולתו, ואז אפילו שהוא לא השלים את המלאכה, הוא מרוצה בעיני הקדוש ברוך הוא, וכל זה באדם שאין לו לב להבין דברי תורה, אבל אדם שיש לו לב להבין דברי תורה, עדיף שימעט מלומר את כל התפילות הנזכרות בסידורים ואינם מסדר התפילה, ויעסוק בתורה.

תיקון חצות

עוד כתב המשנה ברורה, שיש עניין על פי הקבלה לומר 'תיקון חצות', דהיינו, לקום קצת לפני חצות הלילה, ולומר תיקון חצות לפני חצות, ומחצות ואילך לעסוק בתורה עד הבוקר, ובסוף הלילה שאז זה זמן המסוגל ועת רצון, ישאל את צרכיו לפני הקדוש ברוך הוא, וטוב לומר את התיקון חצות ברוב עם, וטוב לומר אותו בבית הכנסת, שבו יש קדושה יתירה, וכל זה אמור רק בזמן שאם הוא יהיה ער מוקדם בלילה, זה לא יפריע לו לתפילה, אבל באופן שזה יפריע לו לתפילה, עדיף שלא יקום מוקדם.

פרשיות שטוב לאומרם

טוב לומר פרשת העקדה, שבכך יזכור את הכנעת היצר שהכניע יצחק ואברהם אבינו בזה שהם הלכו לעקדה, וכן פרשת המן, כדי לזכור שכל מזונותיו של אדם קצובים לו, ומי שאסף הרבה, בסופו של דבר נשאר לו את אותה כמות הראויה לו והוא לא השיג שום דבר בריבוי האסיפה, והממעט לא המעט, וכן לומר עשרת הדברות, כדי להתחזק באמונה בהקדוש ברוך הוא, וכן טוב לומר פרשת עולה, מנחה, ושלמים, חטאת, ואשם, ואסור לומר בציבור עשרת הדברות בכל יום, מפני הכופרים שיאמרו אין תורה אלא זו.

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך במייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

* אין לאדם להתבייש מפני בני אדם המלעיגים עליו בעובדו את עבודת השי"ת, אך לא יתקוטט עמהם, כיון שבשעת הקטטה משתמש האדם במידת העזות, שהיא מגונה מאוד.
* ראוי לאדם לעבוד את השי"ת בהצנע לכת, אך אם על ידי שיעשה את המצוות ברבים, בפני אנשים קְעָרְכוּ, ילמדו ממנו, אדרבה, ראוי לו לעשותן ברבים, ובלבד שיכוון בהן לשם שמים.
* מנהג ישראל, לומר בעת הקימה בבוקר: "מודה אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמתی בחמלה, רבה אמונתך". ויש שכתבו, שאשה תאמר "מודה אני", לשון נקבה.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

מי שנטל אתרוג חזון איש ביום טוב - האם מותר לו אתרוג תימני ב'מתנה על מנת להחזיר'?

המינים לבעליהם - לא יצא ידי חובתו, כיון שהמתנה בטלה למפרע, ונמצא שהלולב לא היה שייך לו בעת שנטלו. ולמרות שבדרך כלל נתינת מתנה אסורה בשבת וביום טוב מדרבנן - לצורך מצוה הריהי מותרת. ונתינה זו מותרת אף לצורך הידור מצוה בעלמא, כגון נטילת ארבעת המינים מהודרים יותר מאלו שברשותו, או אתרוג מזן אחר, וכדומה.

[שו"ע תרנת, ד; ביאורים ומוספים דרשו, 23]

כפי שלמדנו, ביום הראשון של חג הסוכות, צריך שארבעת המינים יהיו שייכים לזה שמקיים בהם את המצוה, כפי שדרשו חכמינו ז"ל מהכתוב: "וּלְקַחְתֶּם לְכֶם" - "משלכם". והמקבל את ארבעת המינים מחבירו ב'מתנה על מנת להחזיר', נחשבים הם כשלו, ויכול לקיים בהם את המצוה ביום הראשון של חג הסוכות.

ואם המקבל לא קיים את התנאי, ולא החזיר את ארבעת

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל?
שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

הלוח היומי

כ"א באדר א' | רבי יצחק אלחנן ב"ר ישראל איסר ספקטור זצ"ל, אב"ד קובנא ובעל באר יצחק

יום זה נקרא נס פורים קאסאלי-איטליה על שניצלו (בשנת ק"צ) מגזירת שמד ע"י ביטול הגזירה.

יארצייט:

- ת"א: רבי מאיר ב"ר יעקב שיף זצ"ל, המהר"ם שיף, אב"ד פראג, ובעל חידושי המהר"ם שיף.
- תצ"ג: רבי אברהם בן שלמה אבן מוסא זצ"ל, בעל מנחת סוטה.
- תקמ"ז: רבי אלימלך ב"ר אליעזר ליפא וייסבלום זצ"ל, מליז'נסק, בעל נועם אלימלך.
- תקמ"ט: רבי יוסף ב"ר אברהם בלוך זצ"ל, בעל גנוזי יוסף.
- תרנ"ז: רבי יצחק אלחנן ב"ר ישראל איסר ספקטור זצ"ל, אב"ד קובנא ובעל באר יצחק.
- תש"ג: רבי אברהם דובער ב"ר זלמן סנדר כהנא-שפירא הי"ד, מקובנא, בעל דבר אברהם.
- תשס"א: רבי יצחק אייזיק ב"ר אברהם יעקב ליעבס זצ"ל, יו"ר איגוד החרדים במנהטן ובעל שו"ת בית אבי.

בשביל אמא יש תמיד כח!...

פעם מרן ה"חזון איש" יגע שעות רבות בעמל התורה ובסיום הלימוד היה באפיסת כוחות, לא היה לו כח להגיע למיטה, והוא נשכב על הרצפה, כעבור דקות אחדות נשמעו דפיקות בדלת, ורבנו ידע שזה דפיקות של אמו, ומיד הוא זינק לפתוח, שאל אותו הג"ר משה טורק: "מהיכן הכוחות האלו, הרי דקה קודם הייתם באפיסת כוחות?" ענהו ה"חזון איש" "בשביל אמא יש תמיד כח!..." (אוצרותיהם אמלא להגר"א טורק - קדושים)

בעת שההורים זקוקים לעזרתנו נשתדל תמיד למלא את מבוקשם מיד

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il